

‘Ο Ντάρλιγκ

Ξεχωριστή μέρα...

‘Ο Ντάρλιγκ έπιασε τό πόστο του μπρός στό Δημοτικό - γωνία Γεωργίου καί Κωνσταντίνου - γεμάτος συγκίνηση. Κι όταν οί υπάλληλοι άρχισαν νά σχολάνε άπ’ τά μαγαζιά καί τά γραφεία, ρίχτηκε κεφάλτος στή δουλειά. Τό ζήταγε ή μέρα... ‘Ο πρώτος του μαθητής, τό πρώτο φυντάνι πού ‘βγαине άπ’ τά χέρια του, τέλειωσε τή θεωρία κι έμπαινε στήν πράξη. ‘Ο Ντάρλιγκ θά ‘κανε τώρα μία τελευταία επίδειξη τής «μηχανής» του κι ύστερα θά παράδινε τό πόστο. Αύτός λογάριαζε άπ’ τήν άλλη μέρα, νά πιάσει άπέναντι στήν Κοραή, νά ‘χει κάτω άπ’ τό μάτι του καί τό τσιράκι στά πρώτα του βήματα. Για τήν ώρα, άνεβασμένο στά σκαλιά του Δημοτικού σπούδαζε τά τερτίπια του Ντάρλιγκ.

“Όλη αύτή ή συγκίνηση όμως, δέν ώφέλησε καθόλου τήν επίδειξη - τουλάχιστον στήν αρχή.

‘Ο Ντάρλιγκ φανερά έπηρασμένος άπ’ τή σοβαρότητα τής μέρας, παρασύρθηκε σέ ύπερβολές. Έκανε καί δυό τρία χοντρά λάθη πού παραλίγο νά του στοιχίσουνε τό ήθικό του. Αύτός, ό εφευρέτης τής «μηχανής»... Αύτός, ό έξασκημένος άναγνώστης τής ψυχής - στή φυσιογνωμία του άλλου - τήν πάτησε άσκημα... Προσπάθησε νά φέρει στό φιλότιμο ένα δυσκοίλιο λογιστή, μέ τήν πρόφαση πώς τόν πήξε «ζουμί» καταμεσίς τού δρόμου κι έδωσε τά ναύλα του στά δημόσια άποχωρητήρια. Γινότανε ποτέ νά τόν τουμπάρει μέ τέτοιο έπιχείρημα; Έπειτα προφασίστηκε σ’ έγαν «κότσο» του καθηγητικού μ’ άγριότριχες στό πανωχείλι, ότι - τάχα - έδωσε τά ναύλα του σέ μία γριά πού διακόνευε. Πάλι τζίφος. Καί να ‘χεις καί τό τσιράκι άπ’ τά σκαλιά νά σέ μπανίζει...

‘Όστόσο, τό δοκιμασμένο ήθικό του Ντάρλιγκ δέ γονατίζει εύκολα. Συνήρθε, συγκεντρώθηκε κι έγινε προσεχτικότερος. Τά μικρά μπλέ ματάκια του, τρυπωμένα πέντε δάχτυλα μέσα άπ’ τά ρόζ μάγουλά του καί δυό πιθαμές πίσω άπ’ τήν κοιλάρα του παίζανε ακατάπαυστα. Μετράγανε τούς περαστικούς, τό σκαρί τους, τά χέρια μέ τά δίχτυα, τούς χαρτοφύλακες, τίς γυναικειές τσάντες, τό περπάτημα... Ψάχνανε τά ματάκια του αδιάκοπα τά πρόσωπα αυτών πού σχολάγανε άπ’ τή δουλειά τους κι έρχονταν κουτουρντισμένοι καί θολοί στόν άφαλό του Πειραιά νά μπαρκάρουνε μέ τό λεωφορείο για τά σπίτια τους. Μέ τέτοιο ψάξιμο κι αυτοσυγκέντρωση άπ’ τή μεριά του Ντάρλιγκ καί τέτοια θολούρα άπ’ τή μεριά των περαστικών, τά θύματα δέν άργησαν νά ξεχωρίσουν.

Πέντε πετυχημένα χτυπήματα στή σειρά, ρίξαν στήν τσέπη του Ντάρλιγκ γύρω στό εικοσπεντάρι κι άποδείξανε τό άλάθητο τής μηχανής του, άμα δουλευότανε σωστά. Στο έχτο γαζί... καταστροφή! Έπεσε σέ γνωστό.

‘Ο Διονύσης Χαριτόπουλος γεννήθηκε τό ‘47 στήν Αθήνα. Τό κείμενο αυτό είναι κεφάλαιο άπό τό μυθιστόρημα *Δανεικιά Γραβάτα* πού κυκλοφορεί σέ λίγο.

— Πάλι τα ναύλα έχασες; αγανάχτησε ο άνθρωπος έτοιμος νά μπήξει τις φωνές. Σά δέ ντρέπεσαι... κοτζάμ...

— "Ωχ! Πορτοκαλάδα! Μέ τό μπαρδόν κύριε, έξιούσμι, άντίο σας, λαθάκι! λαθάκι έγινε... νά, ένα τοσοδούλι λαθάκι! τά μπέρδεψε ο Ντάρλιγκ καί τόν απόφυγε επιδέξια ανάμεσα στους περαστικούς πού όλο πυκνώνανε.

'Αλλά οί επιδείξεις δέν τελειώνουν μ' άποτυχημένα νούμερα. Σ' αυτό συμφώνησε κι ένας άεράτος κύριος μέ γιομάτο δίχτυ καί προστατευτικό ύφος.

— Τσ, τσ, τσ! έκανε ακούγοντας τό Ντάρλιγκ νά του ιστοράει μέ συσταζούμενο ύφος τά πάθη του. Κι έχασες τό πορτοφόλι σου ε; Τσ, τσ! Στήν 'Αθήνα πäs; Ναι; "Ελα νά σου κάνω τά ναύλα. Χά! 'Εμεις οί χοντροί πρέπει νά υποστηριζόμαστε. Καλό ε; Χά! Τί σκάς τώρα; "Οχι άδερφέ, δέν πάω στή Ραφίνα... Πäs έσύ;

'Απ' τό μούτρο του πέρασε ένα λιγνό συννεφάκι δυσπιστίας.

— Καλά... 'Αθήνα δέ μου 'πες; "Ετσι άκουσα. Ραφίνα ε; Πάρε ένα δεκάρικο. "Αλλο έναμιση φράγκο; (ο Ντάρλιγκ τό γλένταγε). Πάρτο κι αυτό... Τό Θεό!

'Ο Ντάρλιγκ τσέπωσε τό χρήμα καί προχώρησε στό προαύλιο του Δημοτικού εύτυχισμένος. 'Ανέβηκε τά σκαλιά, έσκυψε καί μοϋείπε:

— Τά 'δες ντάρλιγκ; Τριαντάξι φράγκα έπιασα σ' ένα μισάωρο. "Εκοψες μαεστρία... έ; "Αντε τώρα, ή σειρά σου. Μόνο μή μέ ντροπιάσεις. "Αντε ξεφτέρι μου... Τί; Πάλι τά 'δεια; "Ακου ντάρλιγκ, σά νά μέ παρασκότισες μέ τίς ντροπές σου. Αυτό. Καί ξεφορτώσουμε. Τράβα νά βρείς καμιά δουλειά γιατί άλλιώς δέν είσαι άξιος νά ζήσεις.

Γύρισα νά φύγω κι αυτός συνέχιζε πίσω μου:

— Κι άμα είναι από διευθυντής καί κάτω, νά πείς όχι. Πώς θά τής φανεί; Θά σέ ζήσει ρέ αυτή από 'κει πού 'ναι; Αυτή θά σέ φάει... Καί βλέποντας πώς δέν άπάνταγα, Ξέσπασε σ' άνήμπορες τσιρίδες:

— Φεύγεις ρέ; Φύγε. 'Αχάριστη φάρα! Νά μή σέ ξαναδω!.. 'Αλλά θά τόν γυρέψεις τό Ντάρλιγκ ρέ ξεβράκωτε, γιατί άλλο Ντάρλιγκ δέ θά βρείς!

Τόν βρήκα ένα άπόγεμα καθισμένο στά βράχια τής Πειραιϊκής, πλάι στό γήπεδο του Φοίνικα. 'Η άκτή λουζότανε άπόνα σωμένο ήλιο. Κάθισα παράμερα κι έβγαλα τά παπούτσια νά ξεπρηστούνε τά πόδια μου. 'Απ' τήν πλάτη μου περνάγανε τά λεωφορεία τής Φρεατύδας καί μπροστά ή θάλασσα καρτέραγε τόν ήλιο νά θουτήξει.

— Παιδί έχεις φωτιά; μέ ρώτησε ζυγώνοντας.

— "Όχι.

— Τσιγάρο;

— Ούτε.

— Κέφι γιά κουβέντα; επέμεινε...

...Κι είχε θρονιαστεί πλάι μου, στρουμπουλός, γαλανομάτης καί ταιλωπρωμένος. "Εμοιαζε μέ πονηρό χωριατόπαιδο πού τά 'χασε στήν πολιτεία, μά δέ θέλει νά τό δείξει.

— Νά μου πείς, χωρίς φουήμες κουβέντα γίνεται; συνέχισε κι άνοιξε ένα πακέτο. Πάρε τσιγαράκι... νά καί φωτιά. Βέρι γουέλ!

Ρούφηξα λιμασμένα μερικές φορές καί τό τσιγάρο κόρωσε. Πήγα κάτω νά πω, έπειδή ένιωθα ύποχρεωμένος μά μέ πρόλαβε. 'Οσιμζότανε τόν άέρα.

— Κάνας ψόφιος σκύλος θά 'ναι έδω γύρω. Είδες πώς βρωμάει; Τούς πετάνε άπ' τά καράβια καί τό κύμα τούς βγάνει στά μπλόκια... Σταμάτησε άπότομα μόλις είδε τά γυμνά πόδια μου καί χτυπήθηκε στά γέλια.

— Πρησμένα είναι; ρώτησε

— Πώς τό κατάλαβες;

— Μή θυμώνεις ντέ!... Βάλτα στή θάλασσα νά συνεφέρουνε. "Οκέυ!

'Ο ήλιος χαϊδεύτηκε λιγωμένα στούς άφρούς. "Επαιρνε κιόλα νά βουλιάζει. Μιά τσιγγάνα άφησε τόν άσφαλο καί κατέβαινε τά βράχια πρós τή μεριά μας. "Ενα ταγάρι στόν ώμο της πηγαينوερχότανε ξετρελαμένο (σά μιά σαστισμένη φοιτητική τσάντα πρίν καιρό).

— Νά παρέα έκανε ό γαλονομάτης.

'Η τσιγγάνα ήρθε λαχανιασμένη καί στρώθηκε στά πόδια μας.

— Σώθηκα μπρέ όσο νά σάς φτάσω. Τί στά χαμηλά πιάσατε. Ποιός

τά μέ ντώσει τσιγκάρο;

Τήν κέρασε καί τό 'πιασε μέ κάτι κιτρινισμένα δάχτυλα πού τρέμανε. "Επειτα τό ξέχασε στό χέρι της.

— "Αα, νά 'σύ γκαλά, εἶπε μόνο.

Καί σώπασε συλλογισμένη. Σά νά κατέθηκε μόνο γι' αὐτό. Νά κρατήσῃ ἕνα τσιγάρο στό χέρι καί νά χαζεύει τή θάλασσα. "Ὁμως ὁ γαλανομάτης ψόφαγε γιά κουβέντα.

— Δραπετσώνα ἢ ἀγιαβαρβάρα; τή ρωτάει.

— Ντραπιτσώνα.

— Τόν Τσέχα ἔχετε, ἔ;

Ἡ τσιγγάνα παράτησε τό ἀφανισμένο ὕφος καί κουμπώθηκε.

— Ναί.

— Καλό παιδί...

— Καλός εἶναι. Ἐκανε κουμπαριές πολλές...

Εἶχε χάσει ὅμως τή βολή της.

— Καλός ὁ Τσέχας εἶπε καί σηκώθηκε. Πιντί μάλαμα. "Αἰντι καλό βράντι τώρα...

— Τί της εἶπες καί φοβήθηκε; τόν ρωτᾶω μόλις ἀπομακρύνθηκε.

— Οἱ γιοῦφτοι φοβοῦνται καί τόν ἴσκιο τους ντάρλιγκ...

— Ποιός εἶναι ὁ Τσέχας;

Βάρεσε τό χέρι του στό γόνατο.

— Αὐτές εἶναι μπίζνες! Ὁ Τσέχας μασάει τούς γύφτους τῆς Δραπετσώνας κι ὁ Κουλίκης τῆς ἀγιοβαρβάρας.

— Τσιγγάνοι εἶναι;

— Μπάαα!... Γινήκανε ἀρχηγοί μέ τόν τσαμπουκά τους. Μιά μέ τήν ἀγριάδα μιά μέ τά ταξίματα, τούς φέρνουνε βόλτα. "Ὅσα βλέπεις καί πουλᾶνε οἱ γιοῦφτοι... κιλίμια, τραντζίστορ, ρολόγια... εἶναι δικό τους ἐμπόρευμα. Καί κάθε βράδυ τούς ἀκουμπᾶνε τήν εἴσπραξη.

Εἶχε ἀνοίξει κάτι μάτια τόσα! Ἐτοῦτος ἦτανε στ' ἀλήθεια μπασμέ νος!

— Αὐτές εἶναι δουλειές. "Ὅχι νά σπᾶς τά πόδια σου γιά δίφραγκα...

Πάρε τσιγάρο.

— Ἐσύ πού δουλεύεις;

— Εἶμαι ἐφευρέτης. Τί κάνεις ἔτσι; "Ἐχω βρεῖ μιά «μηχανή» νά βγάvw λεφτά.

Ἁ ἥλιος εἶχε χαθεῖ πιά...

Κι ἡ κοκκινίλα π' ἄφησε στή θάλασσα χάθηκε κι αὐτή. Τά νερά πήραν ἕνα μπλάβο χρῶμα. Τό σκοτάδι κάθιζε σάν καπνιά πάνω στά βράχια τῆς Πειραιϊκῆς. Πάνω ἀπ' τόν ἄσφαλτο δυό ψαροταβέρνες εἶχανε ἀνοίξει στό τέρμα τά ἠλεκτρόφωνα. Μιά βαριά φωνή μέ μπιστοῦνι προσπάθαγε νά βρεῖ τό σκοπό...

*Δύο μάγκες χτές τό βράδυ
μοῦ τή στήσαν στό σκοτάδι*

— Ἐγώ ντάρλιγκ θά φύγω μιά μέρα... Μαζεύω λεφτά γιά νά φύγω. Τό σκέφτηκα πολύ τό ζήτημα. Ἐδῶ μουχλιάζω. Καί στό χωριό μου

δέν ξαναγύρισα από τότε πού απολύθηκα. Τί νά κάνω ἐκεῖ; Νόμιζα πώς ἐδῶ εἶναι τό καζάντι. Μά ἐδῶ σαπίζεις!...

*καί ζητοῦσαν νά μοῦ πάρουν
τό μπεγλέρι
καί τό δίκικοπο μαχαίρι*

— Λοιπόν τό σκέφτηκα πολύ. Μοῦ χρειάζονται λίγα λεφτά στήν ἀρχή καί ἔπειτα τά βολεύω. Θά γυρίσω τόν κόσμο ὁλόκληρο... χωρίς νά ξεδέψω πεντάρα. Θά ἔχω ἓνα βαρκάκι μέ πανί - γιά νά μή θέλει μπενζίνη - καί κόστα κόστα ὅπου μέ βγάλει... Θά ψαρεύω καί θά τρώω. Νερό τζάμπα στά λιμάνια. Κι ἅμα σφίγγομαι, λιγάκι, ἐκεῖ πού θά πιάνω θά μπαίνω δυό μέρες στή λάντζα... καί μετά, ἀπό 'δῶ πᾶν' οἱ ἄλλοι...

*Πάντε μάγκες στή δουλειά σας
νά μή θρῆτε τό μπελά σας
γιά δέ δίνω ἐγώ μπεγλέρι
οὔτε δίκικοπο μαχαίρι*

— Ἐχω χάρτες, πυξίδα, λάμπες θυέλλης καί τώρα περιμένω ἓναν ἐξάντα. Θά σηκώσω καί μία σημαία «Ντάρλιγκ» - πλοῖον ἀγνώστου ἐθνικότητας. Δέ θέλω νά 'μαι κανενός. Εἶμαι... δικός μου. Αὐτό εἶμαι. Κι ὁ κόσμος εἶναι δικός μου. Θά τόν φέρω βόλτα ὁλόκληρο!!

— Ὡς πότε ὅμως;

— Ὅσο νά βρῶ ἓνα λιμανάκι πού νά μπεῖ στήν καρδιά μου καί νά πῶ. Ντάρλιγκ, νά ὁ τόπος σου. Τόν βρῆκες.

— Θές λεφτά ὅμως...

— Μμμ... κάμποσα. Κι ἡ «μηχανή» μου δέν τά γεννάει μαζεμένα. Ἄμα εἶχα ἄλλον ἓνα θά σκαρώναμε τό σκάφος στό πί καί φί.

*Μόλις εἶπα τ' ὄνομά μου
χάθηκαν ἀπό μπροστά μου*

— Μέ παίρνεις μαζί σου;

— Ἄκου λόγια... Κόλλα το! Ἀπό ἀπόψε εἶμαστε κόμπανυ. Ἐχω κι ἓνα καμαράκι στόν προφήτη Ἡλία πού κοιμᾶμαι καί βάζω τά ὄργανα τοῦ σκάφους. Ἐλα κι ἐσύ... Χωρᾶμε. Θά δουλέψουμε καί τή «μηχανή» παρέα.

Σφίγγαμε τά χέρια ἀλαλιασμένοι ἀπ' τή συγκίνηση. Καί τά ἠλεκτόφωνα ἀπ' τόν ἄσφαλο παραβγαίνανε στή φασαρία.

— Θά γυρίσουμε τόν κόσμο ἐμεῖς οἱ δυό! ἔλεγε καί ξανάλεγε ὁ Ντάρλιγκ.

Πιό ὕστερα ξαπλωμένος ἀνάσκελα στά νυχτωμένα θράχια τόν ρώτησα:

— Ἴσαμε πόσους θά παίρνει ἡ θάρκα μας;

— Ἐμᾶς τούς δυό; τί νά τούς κάνεις τούς ἄλλους;

— Ὅχι, λέω...

— Σκέφτηκες τίποτα;

Δέν απάντησα άμέσως.

Κάποιος χόρευε στην ταβέρνα κι οί άλλοι κάνανε αγάντα μέ φωνές πού φτάνανε ώς έμιας. Τό τραγούδι πήγαινε μιά μπρός - μιά πίσω.

"Έτσι θά χόρευε καί κείνος...

*"Ενας άλήτης πέθανε
στοῦ πάρκου τήν πλατεία
μά οὔτε μάτια έδάκρυσαν
οὔτε καρδιές έράισαν
ἄραγε, ἄραγε ποιός
νά 'ναι αίτία
ἄχ κακούργα κοινωνία*

Ο Ντάρλιγκ ξαναρώτησε:

— Θά πεις τί σκέφτηκες;

— "Έλεγα... ἄν χώραγε παραπάνω - νά παίρναμε κι ένα κορίτσι μαζί μας.

— Γι' αυτό σκάς; Μόλις βροῦμε τό λιμανάκι τής γράφεις κι έρχεται.

— Καλά λές...

*Γιά κάποιο παραστράτημα
γιά μιά συκοφαντία...*

Τί νά τήν κάνω χωρίς λιμάνι δικό μου. Χωρίς τίποτα δικό μου. "Όσο νά ψάξω έγώ νά τό βρω, εκείνη θά μέ περιμένει. Πρέπει νά μέ περιμένει. Γιατί άλλιώς Ντάρλιγκ πάλι τίποτα δέ θά 'χω, χωρίς αυτή. Οὔτε τό λιμάνι. Οὔτε τίποτα, τίποτα...

*οί φίλοι τόν μισήσανε
οί πόρτες ὅλες κλείσανε
ἄραγε, ἄραγε ποιός
ποιός νά 'ναι αίτία
ἄχ κακούργα κοινωνία*

.....
Λοιπόν... έτσι. Ἡ επίδειξη πέτυχε, αλλά τό αλισθερίσι μας κόβεται Ντάρλιγκ. Ἐπό έδῶ καί μπρός, χώρια τά τσανάκια μας. Βγήκα σκάρτος γιά τήν τέχνη σου καί τό παραδέχομαι.

Κι έσύ έκανες πολλά γιά μένα. Πάρα πολλά. Μέ περιμάζεψες κάτω άπόνα ταβάνι, μέ τάισες, μέ πότισες έλπίδες, μέ... ἄς μήν τά λέω τώρα. "Έκανες πολλά - κι έγώ τίποτα.

Ἐλλά χωρίσαμε πολύ ἄγαρμπα. Ἐγώ δέν εἶχα γίνει ώς τώρα φόρτωμα κανενός - καί δέν έπρεπε νά μου τό πεις. Λοιπόν θά φύγω· ναι φεύγω· έφυγα... Τώρα αφήνω πίσω τό θλιβερό καμαράκι τοῦ προφήτη Ἐλία πού κατάπινε τίς πολύτιμες νύχτες μου (νά δοῦμε σέ ποιόν θά λές τώρα γιά τή θάρκα σου). Μάζεψα τά γράμματά της καί

κατηφορίζω τό καλντερίμι μας (σέ ποιόν θά κουσουμάρεις τά ναυτικά σου; ποιός θά νοιαστεί γιά τήν κλεμμένη άπ' τό «Μυρτιδιώτισσα» πυξίδα σου; καί ποιόνε νοιάζουνε οί λάμπες θυέλλης πού μαζώνεις κι ό έξάντας πού άκόμα περιμένεις κι οί κουρελοχάρτες σου μές τίς πλαστικές σακούλες του μπακάλη...) Έφυγα Ντάρλιγκ και άντε ψάξε με.

Έφυγα γιατί έχεις δίκιο - και δέν τό ξέρεις. Θά μέ πέταγες άπ' τό καμαράκι σου άπ' τίς πρώτες μέρες - άν τό ήξερες...

« Θά στόν γνωρίσω καλή μου τόν Ντάρλιγκ. Θά σέ πάω στό καμαράκι του. Είναι ένα μικρό ναυτικό μουσειο μέ πολλή άθλιότητα. Είναι λοξός ό δόλιος. Φαντάζεται ταξίδια σ' άγνωστες θάλασσες κι ήσυχα λιμάνια. Καί μαζεύει κάθε λογιής άχρηστα παλιοπράματα. Έχει πήξει τό καμαράκι του άπό μία άκαταλαβίστικη γιά σένα παλιατσάρια. Θά τόν παρακαλέσω νά σου έξηγήσει μόνος του τό θησαυρό του (έμένα μέ κατατοπίσανε οί συνάδερφοι του γραφείου). Θά τόν τσιγκλίσω νά μās πεί και τά σχέδιά του. Είναι έξοχος σου λέω. Άλλά σέ κούρασα μέ τόν Ντάρλιγκ. Θά σου ξαναγράψω σύντομα μέ περισσότερα νέα μου... »

Διονύσης Χαριτόπουλος

Εικονογράφηση Πάνος Θεοδωρίδης